

Arrest

nr. 246 012 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERHAEGEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 5 augustus 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Tyrus, Libanon, op 3 september 1994. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U staat geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U staat tevens bij de UNRWA geregistreerd. U had toegang tot het onderwijs van UNRWA en tot de elementaire medische hulp.

U komt uit een gezin van zeven kinderen. U heeft altijd in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh verbleven bij uw ouders, dit huis is in eigendom van uw familie. Omwille van de problemen die u kende verbleef u de laatste vier maanden en twintig dagen voor uw definitief vertrek bij een oom van uw vader langs moederskant. U verbleef in Shaitaia, een gebergte dat op één à anderhalf uur rijden ligt van uw verblijfplaats in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh. Uw beide ouders verblijven tot op heden in het huis waar u opgroeide in Al Rashadiyeh. Uw gehuwde zussen verblijven tevens in het kamp, bij hun respectievelijke echtgenoten. Uw overige zus en broers verblijven bij uw ouders. U heeft tevens een broer die op elfjarige leeftijd overleden is. Hij was verlamd sinds zijn geboorte en stierf een natuurlijke dood.

Uw familie heeft het financieel niet gemakkelijk en doet in bepaalde gevallen beroep op de hulp van uw grootvader langs vaderszijde.

U bent gestopt met school toen u in de vijfde graad zat. Daarna heeft u geen verdere opleiding gehad. U heeft verschillende jobs uitgeoefend in Libanon. Zo leerde u het beroep van kapper, daarna heeft u in een bakkerij gewerkt. Vervolgens heeft u het beroep van schilder geleerd. Sinds uw achttien jaar voerde u verfopdrachten uit, al lagen de opdrachten niet voor het grijpen. Ongeveer acht maanden voor uw vertrek voerde u uw laatste opdracht uit.

In de zomer van 2017 heeft u een probleem gekend met de Libanese autoriteiten. U werd uitgedaagd door een soldaat toen hij naar uw identiteitskaart vroeg. U reageerde hier niet op en wandelde weg. De soldaat probeerde op u te schieten maar u kon zich verstoppen. Naar aanleiding hiervan werd u opgeroepen en diende u zich aan te bieden bij de rechtbank. U diende een geldboete te betalen en hiermee was de zaak afgedaan.

In Libanon had u een hobby, u hield duiven bij. U hield deze duiven niet thuis, maar bij de boerderij van uw grootvader die naast het strand lag. Omwille van het bezit van deze duiven en het feit dat u naar muziek luisterde en u in bloot bovenlijf liep, werd u aangesproken door een man van de islamitische groepering Ansar Allah. Op 5 april 2018 kwam u deze man opnieuw tegen, u had gedronken en liep opnieuw rond in bloot bovenlijf. Hij sloeg u met zijn wapen op uw gezicht, u reageerde en zei dat jullie elkaar nog wel zouden zien. Omwille van de slag op uw gezicht, ging u naar het ziekenhuis en kreeg u drie hechtingen. Die avond ging u naar het café. Toen u rond één uur 's nachts naar huis wilde gaan, werd u in een koffer van een wagen geduwd. Mannen van de groepering Ansar Allah hielden u vast gedurende drie dagen, u werd daarbij mishandeld. Ze beweerden dat u een wapen van hen had gestolen. Onder druk gaf u dit toe, al had u daar niets mee te maken. U diende enkele documenten te ondertekenen en werd vrijgelaten. Uw familieleden ontvingen drie documenten van Ansar Allah. Eén van deze documenten werd door uw grootvader verscheurd. Omwille van uw problemen met Ansar Allah bent u naar uw oom gevlucht. Uw vader ging op zoek bij verschillende organisaties om bescherming te vragen, evenwel kreeg hij deze niet. Daarom besloten jullie, het was toen juni 2018, dat u het land diende te verlaten.

Op 18 augustus 2018 heeft u Libanon verlaten. U reisde met uw origineel reisdocument naar Turkije. Daar ontving u van de smokkelaar een vals paspoort waarmee u via verschillende landen reisde. Op 2 oktober 2018 heeft u uw verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

In de periode van de ramadan 2019 werd uw vader door de Libanese autoriteiten vastgehouden voor ongeveer twee maanden. Hij werd ervan beschuldigd twee granaten te hebben gegooid in het kamp. U geeft aan dat de groepering Ansar Allah hierachter zit. Uw vader werd uiteindelijk vrijgesproken.

Bij terugkeer vreest u dat u gedood zal worden door Ansar Allah. U geeft aan dat u niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Libanese staat noch op bescherming van andere groeperingen. U

verwijst tevens naar de moord op twee personen door Ansar Allah, oa vermeldt u [N.] als slachtoffer, die plaatsvonden in maart 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een Palestijnse identiteitskaart (nr. 502461A) en een originele Palestijnse identiteitskaart (nr. 647604A), een kopie van uw UNRWA registratie, twee documenten van Ansar Allah, een document van het Volkscomité, een usb stick met videofragmenten over de vrijlating van uw vader. Per mail maakt u tevens nog audiofragmenten over van de advocaat in Libanon met betrekking tot de arrestatie van uw vader, foto's van het overlijden van [N.] en videobeelden van de boerderij van uw grootvader die zich naast het kantoor van Ansar Allah bevindt. Daarnaast legt u ook volgende documenten neer: documenten over de procedure van uw vader en twee enveloppen van DHL.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.4, 10). Hoewel u eerst aangeeft dat u geen hulp kreeg, blijkt uit uw verklaringen dat u onderwijs van UNRWA genoten heeft en dat u beroep kon doen op elementaire medische hulp (CGVS p.4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U stelt Ansar Allah te vrezen en omwille hiervan Libanon te hebben verlaten en er niet naar te kunnen terugkeren. U stelt te zijn gearresteerd door Ansar Allah op verdenking een wapen van hen te hebben gestolen en drie dagen later te zijn vrijgelaten na het ondertekenen van een aantal documenten. Hierna zouden ze er echter nog steeds op uit zijn geweest u op te pakken, zo blijkt uit uw relaas en uit de door u neergelegde documenten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds uw vrijlating, tot aan uw definitief vertrek, aldus uw verklaringen een periode van vier maanden en twintig dagen, geen problemen meer heeft gekend met de groepering Ansar Allah (CGVS p.14). Deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Zo verwijst het CGVS vooreerst naar de door u omschreven reputatie van Ansar Allah: "Machtsspel, degene die machtiger is gaat de andere doden. Ik ben zwak." (CGVS p.14). In dit opzicht vindt het CGVS het totaal niet aannemelijk dat u na uw vrijlating geen problemen

meer gekend heeft. Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er verwacht worden, gezien de reputatie van de groepering, dat ze effectief inspanningen zouden hebben ondernomen om u daadwerkelijk te treffen. Bovendien blijkt uit de documenten die u neerlegt, afkomstig van Ansar Allah en afgegeven aan uw familieleden (dd. 2018/4/5 en 2018/6/7), het volgende. In het eerste document (2018/4/5) wordt aangegeven dat de groepering u te pakken zal krijgen omwille van de door u begane misdaad, dat de groepering noch zal zwijgen, noch zal rusten tot wanneer u opgepakt zal worden, dood of levend. In het tweede document (2018/6/7) wordt uw familie aangemaand u uit te leveren, ze krijgen hiervoor een maand de tijd. Indien dit niet gebeurt zal de groepering u oppakken en bestraffen. Hierin wordt tevens gewaarschuwd dat de groepering noch zal rusten, noch zal zwijgen en dat het beter zou zijn voor uw familie u uit te leveren (zie vertaling toegevoegd aan groene map in dossier). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de groepering het serieus meende om u te pakken te krijgen. Redelijkerwijs kan er dan ook verwacht worden, gezien de groepering via deze documenten niet bereikte wat ze wilde, dat ze daadwerkelijk middelen zou inzetten om haar doel te bereiken. De vaststelling dat u probleemloos in Libanon kon verblijven in deze periode van vier maanden en twintig dagen, ondermijnt in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. Bovendien blijkt dat u bij een familiedid verbleef (CGVS p.4, 13). In dit opzicht zou het geen al te grote problemen opleveren om u te lokaliseren. Zo is het oa niet ondenkbaar dat ze uw familieleden onder druk zouden zetten om te weten te komen waar u zich schuilhield. Het feit dat uw familieleden geen concrete problemen ervaarden naar aanleiding van de zoektocht naar u (CGVS p/14) komt de geloofwaardigheid van uw bewering absoluut niet ten goede, te meer gezien er effectief in het document (dd.2018/6/7) vermeld wordt dat het 'beter zou zijn voor uw familie u te overhandigen'. In het kader van de documenten die uw familieleden ontvingen, dient het CGVS aan te stippen dat u aangeeft dat u niets kan vertellen over het document dat uw grootvader ontving aangezien uw grootvader dit verscheurd heeft (CGVS p.3, 10, 13). Wanneer u over dit document spreekt, zegt u "Het gaat over een dreigbrief. ... De bedoeling was dat dit document bij mij geraakte." (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat u ook hiermee niet kan overtuigen in de door u beweerde problemen, dit zijn louter blote beweringen. Bovendien dient aangestipt te worden dat het CGVS het heel opmerkelijk vindt dat uw grootvader dit document verscheurd zou hebben gezien de problemen die u reeds kende en gezien de reputatie van de groepering. Uw stelling dat uw grootvader dit gedaan had omdat hij een oude man was en misnoegd kan gezien de ernst van de door u beweerde feiten totaal niet overtuigen (CGVS p.3). Het feit dat u niets over de inhoud kan vertellen, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Bovendien blijkt dat u reeds begin juni 2018 definitief besloot om Libanon te verlaten, met name wanneer uw vader ondervond dat u geen bescherming zou krijgen (CGVS p.14). Het CGVS vindt het bijgevolg niet aannemelijk dat u na dit besluit dan nog meer dan twee maanden in Libanon bleef alvorens op 18 augustus 2018 te vertrekken. U had immers reeds twee maanden eerder dit drastische besluit genomen, voor uw veiligheid en gezien het gebrek aan bescherming was het noodzakelijk Libanon te verlaten. Bijkomstig wordt wederom verwezen naar het document dat u neerlegt van Ansar Allah, afgegeven aan uw familieleden (dd. 2018/6/7). Daarin wordt duidelijk vermeld dat het feit dat uw familieleden u niet binnen de maand zouden uitleveren, een groot risico met zich mee zou brengen. De vaststelling dat u zich niet eerder in veiligheid bracht, terwijl dit boven uw hoofd hing, doet in ernstige mate afbreuk aan de door u beweerde problemen. Bovendien verwijst u naar een incident dat zich had voorgedaan alvorens uw problemen met de groepering plaatsvonden, u haalt het voorbeeld aan waarbij twee mannen, die niet op bescherming konden rekenen, door Ansar Allah beschoten worden (CGVS p.13, 15). U gevraagd om welke reden dit tevens met u zal gebeuren, zegt u "Omdat niemand deze persoon beschermd. Op 4 maart werd hij op straat beschoten. Daarna ging Ansar Allah nog naar zijn ouders, om het huis verder te beschieten. Niemand heeft deze persoon beschermd en de problemen zijn nog altijd bezig." (CGVS p.15). Met deze gebeurtenis in uw achterhoofd en gezien het feit dat u, aldus uw verklaringen, niet op bescherming kon rekenen en gezien de duidelijke waarschuwingen in de documenten die uw familieleden ontvingen, is het niet geloofwaardig dat u nog dermate lang in Libanon bleef alvorens te vertrekken. Als reden van uw laattijdig vertrek geeft u aan dat uw grootvader het geld dat zou dienen voor uw reis niet onmiddellijk gaf (CGVS p.14). Ook deze verklaring kan niet overtuigen gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen. Bovendien kan er verwacht worden dat alle middelen zouden ingezet worden om u onmiddellijk in veiligheid te brengen, een gegeven dat zeer wel mogelijk was daar u aangeeft dat uw reis gefinancierd werd met het spaargeld van uw grootvader (CGVS p.9), geld waar hij dus met andere woorden onmiddellijk aankon. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Verder zijn er doorheen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS een aantal incoherenties op te merken die uw beweerde problemen ondermijnen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u bij de DVZ heeft aangegeven dat u voor één nacht door de groepering Ansar

Allah werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden (CGVS p. 14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid niet ten goede komt, daar deze vasthouding een cruciale rol speelt in de door u beweerde probleem. Er kan van u verwacht worden dat u zonder tegenspraak coherente verklaringen aflegt omtrent een dermate belangrijk feit. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u "Ik heb zeker drie dagen gezegd, één dag is onmogelijk." (CGVS p.14). Dit is louter een blote bewering die deze tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. Verder merkt het CGVS op dat u bij de DVZ niet gesproken heeft over de slag op uw gezicht die u kreeg in de loop van de dag voor u door de groepering Ansar Allah werd meegenomen en vastgehouden (CGVS p.12, Vragenlijst CGVS punt 3). Hoewel het CGVS weet heeft dat er bij de DVZ kort en bondig verteld moet worden, kan er van u verwacht worden dat u dit incident ter sprake bracht. Het is immers zo dat u fysiek geleden heeft, u spreekt erover dat u naar het ziekenhuis moest en hechtingen kreeg (CGVS p.13). Gezien dit incident onlosmakelijk met uw problemen verbonden is, het met name een belangrijke aanloop vormt in uw problemen, kan er verwacht worden dat u dit incident in een eerdere fase aangeeft. De vaststelling dat u dit nagelaten heeft, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Hiertegen weegt niet op dat u wederom zegt dat u dit incident wel vermeld heeft bij de DVZ. Beide rechtzettingen heeft u tevens niet doorgevoerd wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u in verband met het persoonlijk onderhoud bij de DVZ nog zaken wilde toevoegen of corrigeren (CGVS p.3).

Wat betreft de door u aangehaalde problemen van uw vader die zich voordeden na uw vertrek in de periode van de ramadan 2019, én zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht gezien het geheel van bovenstaande observaties, heeft u niet kunnen overtuigen dat deze te maken hebben met de groepering Ansar Allah. U geeft aan dat u zich louter baseert op de uitspraak van Ansar Allah 'Jullie zullen nooit rust kennen' om te concluderen dat Ansar Allah achter het gooien van de granaat zat (CGVS p.14). U zegt "Omdat ze beweren dat wij in hun weg staan, want ze zeiden ooit tegen vader: 'Wanneer krijgen we wapen terug?'. Mijn vader reageerde 'Vergeet mijn zoon, hij heeft jullie wapen niet'. Daarna zei één van hen 'We willen jullie niet meer hier zien.'. Mijn vader werd vrijgelaten, met andere woorden, bij de Libanese staat is hij onschuldig, wie anders dan Ansar Allah dan?" (CGVS p.14). Het hoeft niet te verwonderen dat dit niet afdoende is om het CGVS te overtuigen in de door u beweerde problemen met Ansar Allah. Bovendien overtuigt u tevens niet in de door u beweerde bedreigingen van Ansar Allah in deze context: "Mensen kwamen af en toe kloppen, als ze opendeden stond niemand voor de deur. ... Mijn vader hoorde af en toe bedreigingen, maar negeerde ze." (CGVS p.14). U spreekt over bedreigingen zoals "Jullie gaan hier niet blijven, jullie zoon is al gevlogen, jullie zullen ook vliegen." (CGVS p.14). Indien ze het effectief op u en uw familie gemunt hadden, kan er verwacht worden, gezien de reputatie van Ansar Allah, dat ze meer effectieve manieren zouden gebruiken om hun doel te bereiken. Bovendien blijkt dat uw vader nog steeds werkzaam is binnen het kamp, met andere woorden, waar Ansar Allah zich bevindt. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststelling in sterke mate de door u beweerde problemen met Ansar Allah onderuit haalt. Er dient overigens opgemerkt te worden dat er in de documenten die u neerlegt ter staving van de problemen van uw vader nergens melding wordt gemaakt van de groepering Ansar Allah (zie vertaling toegevoegd aan groene map).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele Palestijnse identiteitskaart en de kopie van uw UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Gezien bovenstaande argumentatie heeft u niet kunnen overtuigen in de door u beweerde problemen met Ansar Allah. De documenten die u neerlegt van Ansar Allah en het Volkscomité dienen enkel ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. De foto's die u neerlegt aangaande van het overlijden van [N.] buigen de appreciatie van het CGVS evenmin om, gezien hier nergens uw beweerde persoonlijke problemen uit kunnen worden opgemaakt. Hetzelfde geldt voor het videofragment dat u neerlegt aangaande de locatie van de boerderij van uw grootvader. De documenten die u neerlegt aangaande de problemen van uw vader en de geluids- en videofragmenten buigen tevens de appreciatie van het CGVS niet om. Het CGVS verwijst hiervoor naar de hierboven uitvoerig besproken argumentatie. Ook hier kunnen de door u beweerde problemen met Ansar Allah niet uit worden afgeleid. Uit de enveloppen die u neerlegt van DHL blijken geenszins de door u beweerde problemen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni

2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar \$ 51 miljoen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen dollar op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat URWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kanten te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA noga aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te

sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U bent tot de vijfde graad naar school geweest, u was toen zestien of zeventien jaar, of iets jonger (CGVS p.7). U heeft verschillende jobs gedaan. U leerde het beroep van kapper en werkte in een bakkerij. Vervolgens heeft u het beroep van schilder geleerd en voerde verfopdrachten uit (CGVS p.7). Ook hielp u uw vader af en toe met de fruitpluk (CGVS p.7). U leerde een stiel en beschikt over professionele ervaring, wat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Er dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat de verfopdrachten niet voor het grijpen lagen (CGVS p.7). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u opdrachten kreeg via iemand "De man belt me op als hij een project heeft." (CGVS p.7). Het feit dat u over een professioneel contact beschikt, verhoogt tevens uw kansen op de arbeidsmarkt. Wat betreft de financiële situatie van uw familie, geeft u aan dat deze heel slecht is (CGVS p.5). Wanneer u gevraagd werd hierover een duidelijk beeld te schetsen zegt u "Als je weinig geld hebt, dan ga je eten, zo niet, dan zit je zonder eten. Probeer het zelf te begrijpen. ... Dat heeft me altijd negatief beïnvloed, vooral feit dat ik niet alles kan hebben en ik vergelijk mezelf met anderen. Ik zie dat ik altijd weinig heb." (CGVS p.5-6). Evenwel wordt het beeld dat u over de socio-economische situatie schetst, genuanceerd door volgende verklaringen. Zo is het gebouw waar uw familie verblijft in eigendom van de familie (CGVS p.6) en geeft u aan dat de financiële situatie van uw zussen er zo uitziet dat iedereen net genoeg heeft voor zichzelf (CGVS p.7). Aangaande de medische problemen waarmee uw ouders kampen, dient het CGVS op te merken dat jullie zich ook daarin kunnen behelpen. Zo zegt u met betrekking tot de medische problemen van uw moeder dat ze gratis pijnstillers van het ziekenhuis kan bekomen (CGVS p.5) en dat jullie zelf voorzien in de kosten van de fysiotherapeut (CGVS p.5). Met betrekking tot de medische situatie van uw vader, u spreekt over ziekenhuisfacturen en operatiekosten, geeft u aan dat deze door de vader van uw vader gedekt werden (CGVS p.4). Uit de hulp van uw grootvader blijkt dat er familiale bereidheid is elkaar te steunen. Dit blijkt eveneens uit de financiële hulp van uw grootvader voor de betaling van de kosten van uw reisweg (CGVS p.9). U zegt "Mijn grootvader heeft genoeg spaargeld, heeft hard gewerkt in zijn leven.", u spreekt over een totaalbedrag van 8000 dollar (CGVS p.9), wat op z'n zachtst uitgedrukt een aanzienlijk bedrag is, te meer gezien de hierboven beargumenteerde ongeloofwaardige reden van uw vertrek. Uit uw verklaringen wijst niets erop dat u bij een terugkeer niet zou terecht kunnen bij uw familieleden.

Tot slot wilt het CGVS opmerken dat u van de bijstand van UNRWA hebt genoten op vlak van onderwijs en dat u ook bij hen terecht kon voor elementaire medische hulp (CGVS p.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling,

binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) juncto artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht

als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag te worden toegepast indien UNRWA zijn mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Ook volgens UNHCR mogen de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Tot slot dient artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan de betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het CGVS hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel houdt verzoeker voor dat de verwerende partij artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te restrictief toepast. Hij licht toe dat de bewijsstandaard van het CGVS in de bestreden beslissing voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te hoog is en in strijd met het arrest *El Kott* van het Hof van Justitie. Hij stelt dat het Hof duidelijk stelt dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangetoond en dat bij het onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D Vluchtelingenverdrag, nl. blijvende bescherming bieden.

Verzoeker volhardt dat hij zich in Libanon wel degelijk bevond in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij leefde onder een voortdurende en dagdagelijkse onderdrukking door Ansar Allah enerzijds en de Libanese staat anderzijds. Verzoeker wijst erop dat hij verschillende incidenten meemaakte, die geloofwaardig zijn, en aannemelijk maakte dat zijn vrijheid op fundamentele wijze werd beknot. Zo stelt hij dat hij werd benaderd omdat hij alcohol consumeerde, herhaalt hij dat hij zijn hobby (duiven houden) niet thuis kon uitoefenen, dat zijn vader twee maanden werd vastgehouden, dat zijn broer tot lijfstraffen werd gedwongen, dat zijn grootvaders boerderij (bron van inkomsten voor de familie) zich vlak naast het kantoor van Ansar Allah bevond en hij werd beschoten door de Libanese politie. Verzoeker laat gelden dat deze elementen door verwerende partij niet in twijfel worden getrokken en stelt dat het geheel van deze elementen voldoende is om te stellen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond in het kader van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vervolgt dat naast het feit dat bovenstaande elementen voldoende zouden moeten zijn om te spreken van een situatie van ernstige onveiligheid, er bijkomende elementen in zijn relaas zijn over de problemen met Ansar Allah die geloofwaardig zijn en die moeten volstaan om tot erkenning over te gaan. Hij is de mening toegedaan dat hij op een doorleefde, aannemelijke wijze heeft uitgelegd dat hij werd gefolterd door Ansar Allah. Hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en geeft aan dat deze verklaringen, in het bijzonder het feit dat hij een straf moest ondergaan vastgebonden aan een houten plank en met shampoo over de blote voeten gegoten zodat hij zou glijden en het extra pijnlijk was, geloofwaardig overkomen.

Verzoeker stelt dat hij eveneens aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon geen bescherming kon krijgen en dat dit de reden is waarom hij het land heeft verlaten. Verzoeker geeft aan dat hij concrete stappen zette om bescherming te krijgen, nl. zocht hij hulp bij het volkscomité, maar deze niet kon krijgen. Aangezien de Libanese overheid niet tussenkomt bij conflicten in het kamp, zo vervolgt hij, kon ook de overheid hem niet beschermen. Verzoeker citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij argumenteert verder als volgt:

“Verwerende partij vindt het niet aannemelijk dat verzoeker geen problemen meer kende in de periode tussen zijn vrijlating en zijn vertrek. Echter, zoals verzoeker duidelijk heeft aangegeven, bevond hij zich in deze periode buiten het kamp. Ansar Allah is machtig binnen het kamp, maar kan niet opereren buiten de vluchtelingenkampen.

Dat de documenten die verzoeker voorlegde, stellen dat Ansar Allah niet zal rusten tot zij u hebben opgepakt, dood of levend, en dat ze vragen aan uw familie om u binnen de maand uit te leveren, verandert niets aan het feit dat Ansar Allah buiten het grondgebied van het kamp geen macht heeft, noch dezelfde mogelijkheden om verzoeker op te sporen. Bovendien is het aannemelijk dat het

taalgebruik in de documenten intimidatie is en niet per se moet overeenkomsten met de werkelijke daden van Ansar Allah.

Hetzelfde moet worden gerepliceerd op de stelling van verwerende partij dat er kan verwacht worden dat Ansar Allah meer effectieve middelen zouden gebruiken om verzoeker en zijn familie uit de weg te ruimen, gezien de bedreigingen die ze aan hun adres hadden geuit. Ook dit gaat om bedreigingen en intimidatie. Het is niet omdat ze niet worden uitgevoerd, dat ze daarom niet werkelijk gebeurd zijn.

Dat verzoekers grootvader een document dat hij van Ansar Allah ontving, heeft verscheurd en verzoeker daarom niet goed op de hoogte is van de juiste inhoud van het document, hoeft evenmin ongeloofwaardig te zijn. Verzoekers grootvader woont naast het kantoor van Ansar Allah en wordt daarom dagelijks met hen geconfronteerd. Sowieso had de grootvader een bijzonder moeilijke relatie met hen, omdat ze zijn doen en laten in het oog houden. Dat bovendien zijn kleinzoon door hen werd aangepakt, maakte hem woedend. Toen hij het document kreeg, was hij zo boos dat hij het onmiddellijk heeft verscheurd. Dit is niet onlogisch.

Dat de documenten van de Libanese overheid met betrekking tot de detentie van verzoekers vader Ansar Allah niet vermelden, is ook niet onlogisch. Immers, dit staat niet vast. Zoals verzoeker heeft uitgelegd, leiden verzoeker en zijn familie uit de gang van zaken af dat Ansar Allah achter de beschuldigingen aan het adres van verzoekers vader zit. Hoewel dit niet vaststaat en daarom ook niet wordt neergeschreven op documenten van de Libanese overheid, is het aannemelijk dat verzoeker en zijn familie hier vanuit gaan.

Verwerende partij stelt ook dat het feit dat verzoeker na de problemen nog meer dan twee maanden in Libanon bleef, afdoet aan de oprechtheid van zijn vrees. Echter, opnieuw moet worden benadrukt dat verzoeker zich in deze periode buiten het kamp bevond, en dus niet meer op grondgebied waar Ansar Allah invloedrijk is. Bovendien moest verzoeker het geld vinden om zijn vlucht uit het land te kunnen bekostigen. Zoals verzoeker uitlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, had hij noch zijn vader hiervoor het nodige geld. Het heeft zijn vader moeite gekost om verzoekers grootvader te overtuigen om het geld uiteindelijk te lenen.

Bovendien heeft verzoekers vader eerst nog geprobeerd om via een andere weg hulp te vinden voor zijn zoon, nl. door naar het volkscomité te stappen. Verzoeker had niet onmiddellijk beslist om een dergelijk drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Pas nadat duidelijk was dat verzoeker best het land verliet, nadat verzoekers vader eerst nog hulp zocht bij Fatah of Harnas maar duidelijk werd dat die niet zouden tussenkomen, nadat zijn vader eerst probeerde om bij vrienden geld te lenen en nadat zijn vader daarna al huilend zijn vader is gaan smeken om geld te lenen en dat uiteindelijk toestemde, is verzoeker vertrokken. Dat dit twee maanden in beslag neemt, is aannemelijk.

Bepaalde incoherenties, zoals het feit dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat hij één dag werd vastgehouden, terwijl hij op het CGVS stelt dat dit drie dagen waren, en het feit dat verzoeker bij de DVZ niet spontaan vermeldde dat hij een slag op zijn lip had gekregen waarvoor hij gehecht moest worden, doen geen afbreuk aan het volledige relaas van verzoeker. Gelet op bovenstaande geloofwaardige elementen en gelet op het feit dat de argumenten van verwerende partij bijzonder summier en niet doorslaggevend zijn, kunnen deze incoherenties er niet toe leiden dat verzoeker internationale bescherming wordt geweigerd.

Het interview dat wordt afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken is erg beknopt en de verzoeker wordt meermaals gevraagd om het bondig te houden, zodat verzoeker niet kan worden verweten niet spontaan te hebben gesproken over dit incident. Zodra verzoeker de gelegenheid kreeg om zijn volledige relaas te doen (nl. bij het CG VS), heeft hij het vermeld.

Tot slot stelt verwerende partij de problemen met Ansar Allah ook in vraag omdat verzoekers vader nog steeds werkzaam is in het kamp, terwijl Ansar Allah het ook op de familieleden van verzoeker zou hebben gemunt. Echter, verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zijn vader niet meer hetzelfde werk als voordien kon uitvoeren. Hij werkt sinds de problemen niet langer op de boerderij van verzoekers grootvader, omdat deze te dicht bij het kantoor van Ansar Allah ligt. Bijgevolg beperkt het werk van verzoekers vader zich sindsdien tot de citroenenpluk, die zich afspeelt buiten het kamp. Dat Ansar Allah hem niet belet dit werk uit te voeren, betekent nog niet dat ze hem niet viseren en bedreigen.

De twijfels van verwerende partij zijn dus niet terecht en hebben in elk geval niet tot gevolg dat de volledige problemen van verzoeker ongeloofwaardig zijn.

Hoewel dit niet doorslaggevend hoeft te zijn, moet toch ook worden opgemerkt dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel toonde, waarvan weerslag is terug te vinden in de notities en waarin een aanwijzing kan worden gezien dat zijn verklaringen oprecht zijn.

In de notities is o.a. terug te vinden: (...)

Met trillende stem legde verzoeker uit dat zijn grootvader een dreigbrief heeft ontvangen en ermee naar het volkscomité ging met de vraag om hulp. (CGVS p.3)

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen, heeft verzoeker wel degelijk aannemelijk gemaakt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.”

In een derde onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient te worden begrepen dat de bijstand niet enkel moet worden beschouwd als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de Economic Survey Mission en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, met name sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met het volste respect voor de mensenrechten.

Verzoeker geeft verder aan dat in de bestreden beslissing de verwerende partij stelt dat UNRWA nog bijstand levert in Libanon. Dit op zich – het nog leveren van bijstand – is voor de verwerende partij voldoende om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee het is belast uit te voeren. De verwerende partij erkent nochtans de ernstige budgettaire tekorten waarmee UNRWA kampt. Onder verwijzing naar stukken 6 tot 11 voert verzoeker aan dat UNRWA voor 2019 opnieuw tegen een aanzienlijk tekort aankijkt. Verzoeker leidt uit deze informatie af dat niet enkel blijkt dat reeds een belangrijk financieringstekort bestond dat ertoe leidt dat Palestijnen in Libanon moeten leven in erbarmelijk omstandigheden, maar vandaag het voortbestaan van UNRWA als organisatie op zich op de helling staat. Er ligt bovendien geen plan op tafel om dit probleem op lange termijn het hoofd te bieden. Verzoeker stelt zich de vraag hoe, gezien deze feiten, kan worden besloten dat UNRWA zijn opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij echter de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium gebruikt om te duiden wanneer UNRWA zijn opdracht vervult, en wanneer het er niet in slaagt. Dit is naar mening van verzoeker niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA. De verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA zijn opdracht nog vervult, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, met name sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA zijn opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is volgens verzoeker dan ook niet voldoende. De bijstand moet voldoen aan zekere kwaliteitsvereisten om te kunnen stellen dat UNRWA zijn opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA zijn eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die de verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief is geformuleerd, in plaats van positief. Zij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 van het EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de met deze artikelen gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met zijn opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van het agentschap en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 van het EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt van de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling wordt erkend indien UNRWA zijn opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd belast met de opdracht een degelijke levensstandaard te garanderen, met het grootste respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 van het EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met het volle respect voor de mensenrechten kan geenszins worden gezien als equivalent van het niet worden onderworpen aan een mensonwaardige behandeling. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 van het EVRM is de absolute ondergrens voor de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, niet de bovengrens, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA zijn mandaat

niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker is verder de mening toegedaan dat de verwerende partij haar oordeel baseert op gedateerde landeninformatie omtrent de socio-economische omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. De enige twee bronnen dienaangaande dateren van 2015. Verzoeker stelt dat dit problematisch is, gezien het feit dat het Syrische conflict de afgelopen vier jaar bleef voortduren, en er een influx van Palestijnen uit Syrië plaatsvond in de kampen in Libanon, hetgeen de druk op de levensomstandigheden de afgelopen vier jaar enkel deed toenemen. Verder hebben de financiële problemen van UNRWA ook hun gevolgen voor de leefomstandigheden in de kampen. Verzoeker hekelt dat enige actuele informatie hieromtrent ontbreekt, terwijl het CGVS beschikt over een gespecialiseerd onderzoekscentrum. Verzoeker verwijst in deze naar de verplichting voorzien in het gemeenschapsrecht om te voorzien in relevante landeninformatie. Hij haalt in dit verband artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn aan, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en de zaak, M. M. tegen Ierland van 22 november 2012 waarin het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn heeft verduidelijkt.

Verzoeker stelt voorts een aantal bronnen te hebben gevonden die van recentere datum zijn dan de landeninformatie van de verwerende partij, en waaruit blijkt dat de toegang tot de arbeidsmarkt sinds 2015 nog problematischer is geworden. Verzoeker citeert uit de stukken 14, 12 en 15 gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker wijst erop dat, om te mogen werken, Palestijnen een werkvergunning dienen te verkrijgen, hetgeen in de praktijk zeer moeilijk is. Dit heeft tot gevolg dat de meeste Palestijnen zonder werkvergunning in het zwart werken. In juni 2019 verstregde de Libanese overheid echter haar beleid, en kondigde het ministerie van werk aan dat bedrijven één maand de tijd kregen om de nodige werkvergunningen aan te vragen. Na het verstrijken van deze deadline in juli 2019, begon de Libanese overheid bedrijven te sluiten die niet in orde waren met deze regel. Doordat de meeste Palestijnen in Libanon die werk konden vinden in het zwart werken zonder werkvergunning, worden ze zwaar getroffen door deze nieuwe maatregel van de Libanese overheid. Verzoeker voert aan dat dit ook geldt voor zijn situatie. Hij wijst erop dat hij in het verleden sporadisch verschillende jobs deed, maar steeds zonder werkvergunning. Omwille van dit nieuwe beleid van de Libanese overheid, in combinatie met de grote concurrentie op de arbeidsmarkt door de instroom van vluchtelingen uit Syrië, stelt verzoeker dat het voor hem nog moeilijker zal worden om een inkomen te verwerven.

Verzoeker kan zich verder niet vinden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn situatie behoorlijk is. Hij betoogt als volgt:

“Wat betreft medische hulp kreeg verzoeker enkel pijnstillers. (CGVS p.5) Ook zijn familieleden kregen geen toereikende medische hulp. Zijn vader vroeg om terugbetaling van een ziekenhuisfactuur, maar dit werd geweigerd. (CGVS p.5) Zijn moeder moest beroep doen op een privé-arts buiten het kamp. (CGVS p.5) Omwille van de medische zorgen van de moeder, gaat verzoekers zus niet naar school en helpt ze haar moeder. (CGVS p.6) Verzoeker vertelde op geëmotioneerde wijze (CGVS p.5): (...)

Verzoekers broer is op 11-jarige leeftijd overleden omdat hij verlamd was. (CGVS p.6) Voor hem was geen medische behandeling beschikbaar.

Voedselhulp heeft verzoeker van UNRWA nooit gekregen. (CGVS p.4)

De financiële situatie van verzoeker en zijn ouders is slecht. Verzoeker verklaarde hierover (CGVS p.5-6): (...)

Verzoeker en zijn gezin hebben dus soms niet kunnen eten omdat ze te weinig geld hadden. In vergelijking met de andere Palestijnse vluchtelingen (wiens situatie hoe dan ook al precair is) hadden zij altijd minder.

Verzoeker heeft geen vast werk. Verzoeker deed verschillende (laag gekwalificeerde) jobs om te kunnen overleven. De kans is reëel dat hij bij terugkeer in dezelfde situatie zal terecht komen en naarstig zal moeten zoeken naar werk om net te kunnen overleven. Verzoeker werkte in een bakkerij, als schilder, als kapper en als fruitplukker. (CGVS p.7) Hij had echter nooit een vaste betrekking of enige zekerheid op een inkomen. De laatste keer dat verzoeker werkte was 8 maanden voor zijn vertrek. (CGVS p.7) Op het moment van vertrek had verzoeker dus geen werk. Bij terugkeer zal hij opnieuw werk moeten zoeken, zonder enige garantie dit te vinden. Volgens verwerende partij heeft verzoeker een professioneel contact dat zijn kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Echter, dit is een loutere blote bewering. Het klopt dat verzoeker in het verleden soms werd gecontacteerd door een man die hem een opdracht als schilder gaf. Intussen is het echter bijna twee jaar geleden dat verzoeker nog

voor hem heeft gewerkt en heeft verzoeker geen contact meer gehad met deze opdrachtgever. Er is geen enkele zekerheid dat deze man nog projecten in de aanbidding heeft voor verzoeker.

Verzoeker noch zijn ouders hebben ooit hulp gekregen van andere organisaties dan UNRWA. (CGVS p.6)

Verzoekers zussen zijn gehuwd en wonen bij hun respectievelijke echtgenoten in het Rashidieh kamp. Over de ene zus zegt verzoeker dat ze nipt kunnen overleven. Over de andere zus vertelt verzoeker dat ze wel in hun levensonderhoud kunnen voorzien, maar dat ze veel lekken in hun huis hebben, vooral in de winter. (CGVS p.6) Verzoeker en zijn ouders kunnen niet rekenen op hulp van de zussen aangezien zij maar net genoeg hebben voor zichzelf. (CGVS p.7)

Verzoeker noch zijn ouders hebben een auto. (CGVS p.7) Van de familie langs moederskant kan verzoeker geen enkele steun verwachten (CGVS p.6): (...)

Uit de hulp die verzoekers grootvader bood, leidt verwerende partij af dat er familiale bereidheid is om elkaar te steunen. Echter, het gaat om één familielid dat bovendien op zekere leeftijd is en zelf amper nog kan lopen en niet meer kan werken. Af en toe gaat hij wel nog naar zijn geiten. (CGVS p. 15)

Verzoekers grootvader heeft wat geld bijeen gespaard door te werken, maar leende een groot deel van dit geld uit aan verzoekers vader om de vlucht van verzoeker uit Libanon te kunnen betalen. Zoals verzoeker verklaarde, gaat dit om een lening (CGVS p.9) en is het dus de bedoeling dat verzoekers vader deze som terugbetaalt, wat maakt dat verzoekers vader schulden heeft en wat ook maakt dat deze familiale bereidheid moet worden gerelativeerd.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker bij terugkeer terecht zal kunnen bij zijn familieleden, maar dit is hoogst onzeker. Verzoekers vader heeft amper voldoende inkomsten om zijn gehandicapte echtgenote en andere kinderen te onderhouden.

Omwille van de aanwezigheid van Ansar Allah naast de boerderij van verzoekers grootvader, kan verzoekers vader er niet meer werken en is hij genoodzaakt enkel te overleven van zijn schaars en onregelmatig loon dat hij verdient als citroenplukker. Bij verzoekers grootvaders heeft verzoeker een aanzienlijke schuld, dus het is aannemelijk dat hij niet bereid is om nog meer financieel bij te springen voor verzoeker.

Verwerende partij erkent bovendien zelf dat de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Verwerende partij voegt eraan toe dat echter niet alle Palestijnse vluchtelingen uit de kampen in Libanon zich in preciaire omstandigheden bevinden en dat het dus niet volstaat om te verwijzen naar de algemene socio-economische omstandigheden. Echter, bovenop de algemene landeninformatie die toch wijzen op preciaire socio-economische omstandigheden (zie hierboven), zijn er voor verzoeker individuele omstandigheden die maken dat hij zich in een bijzonder preciaire socio-economische situatie bevindt. Verwerende partij heeft deze verkeerd ingeschat.

Zoals verzoekers raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkte, heeft verwerende partij bovendien geweigerd om de financiële situatie van verzoeker verder uit te klaren door bijkomende vragen te stellen. Verzoekers raadsman wees erop dat verzoeker duidelijk had aangegeven dat verzoekers grootvader eerst weigerde om het geld voor de reis te geven en dat hij overleefde dankzij de inkomsten uit een paar geiten, wat erop wijst dat de familie zich in een preciaire situatie bevond en dat elke cent telde. Verzoekers raadsman wees er ook op het werk van verzoeker en zijn vader variabel was en onzeker en dat hun inkomen ontoereikend was om het gezin altijd van eten te voorzien."

Verzoeker verwijst in een vierde onderdeel naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. In dit laatste arrest (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011) oordeelde het EHRM dat de humanitaire crisis in Somalië te wijten is aan de handelingen van de partijen bij het conflict. Het Hof oordeelt dat, zelfs al is er op zich bijstand, deze bijstand om effectief te zijn moet voldoen aan kwalitatieve vereisten. Verweerders redenering met betrekking tot artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de bijstand van UNRWA is dus zelfs nog restrictiever dan de redenering van het EHRM bij de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Ook een perspectief op verbetering is van belang bij de beoordeling van de vraag of de situatie al dan niet mensonwaardig is, aldus verzoeker, die benadrukt dat de voorliggende situatie echter grondig verschilt van de situatie in M.S.S en Sufi en Elmi. Immers, de levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in Libanon zijn kunstmatig gecreëerd door de Libanese overheid en dit door middel van een resem verbodsbepalingen en geïnstitutionaliseerde discriminatie. De levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen zijn het rechtstreekse gevolg van de behandeling door de Libanese overheid. De situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen betreft een door de Libanese overheid doelbewust gecreëerde situatie en de Libanese overheid is ten volle verantwoordelijk voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Verzoeker citeert uit de stukken 2 en 13 gevoegd aan het verzoekschrift. De socio-economische en humanitaire situatie in de kampen is met andere woorden niet uit de lucht komen vallen. Het betreft volgens verzoeker een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in het arrest Sufi en Elmi. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten

opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, Salah Sheekh v. the Netherlands (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en Saadi c. Italie (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch wordt gediscrimineerd voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren. Wat betreft de humanitaire omstandigheden, verwijst verzoeker opnieuw op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het tekort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties. Bovendien kampt UNRWA met een chronisch financieel deficit. De situatie in de vluchtelingenkampen verslechtert met de dag en de Palestijnse vluchtelingen dienen er te overleven in onmenselijke omstandigheden. Er is bovendien geen perspectief op verbetering. Integendeel, de financiering van UNRWA wordt existentieel bedreigd en verzoeker benadrukt dat UNRWA werd opgericht als een tijdelijk agentschap. Er kan dan ook met enige zekerheid worden gesteld dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat, aldus verzoeker, die meent dat dit in lijn met het arrest Sufi en Elmi dient door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker poogt zijn betoog nog kracht bij te zetten, stellende: *“Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.”*

In hoofdorde vraagt verzoeker hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe de volgende stukken toe:

- stuk 2: Claes, M., *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”*, T. Vreemd. 2014, afl. 1, p. 59;
- stuk 3: General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV), 8 december 1949;
- stuk 4: First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East, 6 november 1949;
- stuk 5: UNRWA, *“Who we are, Human Development goals”*;
- stuk 6: UNRWA, *“UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion*, 29 januari 2019;
- stuk 7: Jordan Times, *‘UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019’*, 26 januari 2019;
- stuk 8: Jordan Times, *“Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA”*, 13 april 2019;
- stuk 9: <https://mondoweiss.net/2019/08/countries-suspendinu-investiuation/>;
- stuk 10: <https://www.middleeastmonitor.com/2019Q828-new-zealand-suspends-fundinu-topalestinians-through-unrwa/>;
- stuk 11: <http://www.ipsnews.net/2019/08/will-palestinian-refueees-pav-heavy-price-unrwabunuling/>;
- stuk 12: UNHCR, *“The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon”*, februari 2016;
- stuk 13: International Crisis Group, *Nurturing instability: Lebanon’s Palestinian Refugee Camps*, 19/2/2009, Middle East Report n° 84. executive summary;
- stuk 14: Centre for Global Education, *Palestine ’s forgotten refugees in Lebanon*, juni 2018;
- stuk 15: Al Jazeera. *Palestinians in Lebanon protest crackdown on unlicensed workers*, 16 juli 2019,

3.2. Op 2 december 2019 maakt verweerder een nota met opmerkingen over, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt. Hij voegt daarbij volgende stukken toe:

- stuk 1: <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-appeals-funding-advisory-commission-meeting>;
- stuk 2: <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/overwhelming-vote-extend-unrwa-mandate-unitednations-fourth-committee>;
- stuk 3: *“Palestinians to take labor protests to Parliament, Serail”*, The Daily Star, 30 september 2019;

- stuk 4: *“Written statement submitted by The Palestinian Return Centre Ltd, a non-governmental organization in special consultative status”*, Human Rights Council, 22 augustus 2019.

3.3. Verweerder maakt op 9 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Libanon wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020;
- COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020;
- COI Focus *“Libanon: De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen”* van 15 juli 2020;
- COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020.

3.4. Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij benadrukt dat (1) Palestijnen het slachtoffer worden van discriminatie en niet dezelfde rechten kunnen claimen als andere vreemdelingen omwille van hun staatloosheid, (2) de economische crisis en COVID-19 in het bijzonder een impact hebben op personen in een kwetsbare situatie, zoals Palestijnse vluchtelingen in Libanon en op de bijstand van UNRWA, (3) Nansen er ook op wijst dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die bij UNRWA zijn geregistreerd heden niet terug kunnen naar Libanon.

Verzoeker brengt hierbij volgende documenten bij:

- stuk 1: Nansen, *“De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon”*, 7 juli 2020;
- stuk 2: Danish Immigration Service, *“Country of Origin Report; Lebanon: Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon”*, maart 2020;
- stuk 3: COI Focus, *“Lebanon-Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”*, 21 augustus 2020;
- stuk 4: brief Volkscomité met bijhorende vertaling.

4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Dat verzoeker een Palestijnse vluchteling is, als zodanig geregistreerd bij de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verder kan uit niets worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat “niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat “het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat heden niet enkel blijkt dat reeds een belangrijk financieringstekort bestaat dat ertoe leidt dat Palestijnen in Libanon moeten leven in erbarmelijke omstandigheden, maar ook dat het voortbestaan van UNRWA als organisatie op zich op de helling staat. Er ligt bovendien geen plan op tafel om dit probleem op lange termijn het hoofd te bieden. Verzoeker stelt zich de vraag hoe, gezien deze feiten, kan worden besloten dat UNRWA zijn opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. In de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, benadrukt verzoeker dat de economische crisis en COVID-19 in het bijzonder een impact hebben op personen in een kwetsbare situatie, zoals Palestijnse vluchtelingen in Libanon en op de bijstand van UNRWA.

Uit de COI Focus “*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020, die verwerende partij bij haar op 9 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan het agentschap drastisch te verminderen, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel is opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door de verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoeker lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES